

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Kot (spr.)
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Wiesław Pędziwiatr
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręg. del. do Prok. Apel. Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2012 r.

sprawy **D. D. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk; art. 18 § 2 kkw zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i art. 6 § 2 kks w zb. z art. 8 § 1 kks, art. 229 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 301 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 300 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

i **G. Ł.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 231 § 1 i 2 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk; art. 231 § 1 i 2 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk; art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk; art. 271 § 1 i 3 kkw zw. z art. 65 § 1 kk; art. 228 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 20 stycznia 2012 r. sygn. akt III K 68/10

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec D. D. (1) w części dotyczącej orzeczeń zawartych w pkt VI, VII i VIII części rozstrzygającej i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieście;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec D. D. (1) w ten sposób, że podwyższa orzeczoną za czyn przypisany mu w pkt II części rozstrzygającej karę grzywny do 700 (siedemset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto)zł;

III. stwierdza, że utraciły moc orzeczenia o karach łącznych wymierzonych oskarżonemu D. D. (1) w pkt XXIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec G. Ł. w ten sposób, że z podstawy skazania i wymiaru kary za czyny przypisane mu w pkt XVI i XVIII części rozstrzygającej eliminuje przepisy art. 65 § 1 kk i art. 65 § 2 kk zastępując je art. 65 kk;

V. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec D. D. (1) i G. Ł. utrzymuje w mocy;

VI. na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks wymierza D. D. (1) kary łączne 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 700 (siedemset) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100zł;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks warunkowo zawiesza wykonanie wymierzonej D. D. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat i na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks na poczet wymierzonej D. D. (1) kary łącznej grzywny zalicza okres pozbawienia wolności od dnia 25 listopada 2004r. do dnia 26 listopada 2004r. przyjmując, że dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IX. zasądza od oskarżonych D. D. (1) i G. Ł. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 10 zł i wymierza im opłaty za drugą instancję w wysokości:

- D. D. (1) 14.300zł;

- G. Ł. 3.300zł.

UZASADNIENIE

D. D. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od lutego 1999 r. do grudnia 2002 roku w T., M., Ś., B. i innych miejscowościach na terenie kraju, kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził E. B. (1), R. N., G. Ł. i T. P. mającą na celu dokonywanie przestępstw karnych i karno-skarbowych, w ten sposób, że jako właściciel (...) D. D. (1), (...) Sp. z o.o. polecał poświadczać nieprawdę oraz poświadczal nieprawdę w na fakturach VAT związanych z obrotem gospodarczym zarządzanych firm z (...) Sp. Z o.o., (...) sp. z o.o., a następnie posługiwał się takimi dokumentami w dokumentacji księgowej wiedząc, że transakcje te są pozorne oraz wręczaniu korzyść majątkowej funkcjonariuszowi państwowemu, przez co doprowadził do wypłacenia nienależnego podatku VAT w łącznej kwocie nie mniejszej niż 6.918.168, 18 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

II. w okresie od lutego 1999 roku do grudnia 2002 roku w Ś., T., M. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel Z. D. D., wyłudził z Urzędu Skarbowego w Ś. kwotę nie mniejszą niż 6.918.168,18 zł tytułem nienależnie zwróconego podatku VAT i podatku dochodowego, w ten sposób, że:

- działając wspólnie i w porozumieniu z prezesem zarządu (...) sp. z o.o. R. N. wyłudził z Urzędu Skarbowego w Ś. z tytułu posiadania statusu zakładu pracy chronionej, nienależny podatek VAT w kwocie nie mniejszą niż 1.173,871 zł jako zwrot pośredni, wiedząc iż osoby niepełnosprawne są fikcyjnie zatrudnione, a wykazane przez nie prace nakładcze nie zostały wykonane i nie mogły stanowić podstawy zwrotu podatku,

- działając wspólnie i w porozumieniu z prezes zarządu (...) sp. z o.o. R. N. i prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. E. B. (2) osobami które z tego tytułu były uprawnione do wystawiania i podpisywania dokumentów, poświadczal nieprawdę

co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w taki sposób, że na co najmniej 11 rachunkach uproszczonych i 39 fakturach VAT potwierdził sprzedaży, zakupu oraz dzierżawę maszyn i urządzeń oraz dokonanie napraw maszyn i urządzeń między firmami (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. (...) Sp. z o.o. na łączną kwotę nie mniejszą niż 11.469.594 zł, a w tym:

- fakturę nr (...) z dnia 01.3.2000 r. wartości brutto 57950 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 07.03.2000 r. wartości brutto 136640 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 09.03.2000 r. wartość brutto 896700 zł
- fakturę nr (...) z dnia 01.04.2000 r. wartość brutto 140300 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 28.04.2000 r. wartości brutto 163480 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 28.04.2000 r. wartości brutto 915000 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 29.04.2000 r. wartości brutto 481900 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.05.2000 r. wartości brutto 141703zł,
- fakturę nr (...) z dnia 30.05.2000 r. wartości brutto 141703zł,
- fakturę nr (...) z dnia 30.05.2000 r. wartości brutto 141703 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.07.2000 r. wartości brutto 141703 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.05.2000r. wartości brutto 141 703 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.05.2000 r. wartości brutto 115900 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 03.11.2001 r. wartości brutto 1301695 zł.
- fakturę nr (...) z dnia 21.12.2001r. wartości brutto 453840 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 14.02.2002 r. wartości brutto 1220 000 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.10.2000 r. wartości brutto 113460 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.10.2000r. wartości brutto 896700 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.10.2000 r. wartości brutto 805200 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.10.2000 r. wartości brutto 631960 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 07.03.2002 r. wartości brutto 2354600 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 06 12.2000 r. wartości brutto 136640 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 06.12.2000 r. wartości brutto 136640 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 08.12.2000 r. wartości brutto 14640 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 31.12.2000 r. wartości brutto 884500 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 31.12.2000 r. wartości brutto 22570 zł,

- fakturę nr (...) z dnia 31.05.2002 wartości brutto 1037000 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 27.12.2002 wartości brutto 1019554 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.02.1999 r. wartości brutto 54000 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.02.1999 r. wartości brutto 43000 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 31.03.1999 r. wartości brutto 55000 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 31.03.1999 r. wartości brutto 68000 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 01.12.1999 r. wartości brutto 8540 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 07.03.2000 r. wartości brutto 6771 zł.,
- fakturę nr (...) z 10.03.2000 r. wartości brutto 12.200 zł,
- fakturę nr (...) z 10.03.2000 r. wartości brutto 12200 zł.,
- fakturę nr (...) z 07.03.2000 r. wartości brutto 2440 zł.,
- fakturę nr (...) z 01.03.2000 r. wartości brutto 1342 zł.,
- fakturę nr (...) z 01.04.2000 r. wartości brutto 6100 zł.,
- fakturę nr (...) z 01.04.2000 r. wartości brutto 6100 zł.,
- fakturę nr (...) z 03.04.2000 r. wartości brutto 6100 zł.,
- fakturę nr (...) z 01.04.2000 r. wartości brutto 7320 zł.,
- fakturę nr (...) z 01.04.2000 r. wartości brutto 7320 zł.,
- fakturę nr (...) z 05.04.2000 r. wartości brutto 11834 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 31.10.2000 r. wartości brutto 35380 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 20.11.2000 r. wartości brutto 35380 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.11.2000 r. wartości brutto 35380 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.12.2000 r. wartości brutto 35380 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 28.04.2000 r. wartości brutto 15099,95 zł.
- fakturę nr (...) z dnia 15.05.2000 r. wartości brutto 3800 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 24.05.2000 r. wartości brutto 19599 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 26.06.2000 r. wartości brutto 1500 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 31.08.2000 r. wartości brutto 4000 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 30.05.2000 r. wartości brutto 115900 zł.,
- fakturę nr (...) z dnia 04.12.2000 r. wartości brutto 208620 zł.,

- fakturę nr (...) z dnia 04.12.2000 r. wartości brutto 193980 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 25.03.2000r. wartości brutto 9000 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 27.03.2000 r. wartości brutto 5100 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 31.03.2000 r. wartości brutto 11800 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 01.04.2000 r. wartości brutto 1000 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 01.04.2000 r. wartości brutto 1000 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 01.04.2000 r. na kwotę 1000 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 03.04.2000 r. na kwotę 6300 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 17.04.2000 r. na kwotę 5700 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 25.04.2000 r. na kwotę 5850 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 28.04.2000 r. na kwotę 9350 zł.,
- rachunek nr (...) z dnia 28.04.2000 r. na kwotę 39000 zł.,

które następnie zostały przekazane do rozliczenia, w oparciu o które uzyskano nienależny zwrot podatku VAT i dochodowego w kwocie nie mniejszej niż 2.523.311 zł,

- jako właściciel (...) D. D. (1) polecił, w oparciu o dostarczane dane dotyczące terminu i wartości dokonania czynności prawnej, wystawienie i podpisanie Z. K. - pracownikowi magazynowemu firmy (...) Sp. z o.o. oraz A. L. pracownikowi (...) Sp. z o.o. i księgowej T. P. poświadczających nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne 207 faktur VAT na łączną kwotę 14.460.846,70 zł dot. sprzedaży komponentów do produkcji wyrobów cukierniczych dla firm: (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., podczas gdy w rzeczywistości takie transakcje nie miały miejsca, a następnie tak potwierdzające nieprawdę faktury przekazał do rozliczenia, uzyskując z tego tytułu nienależny zwrot podatku VAT i dochodowego w kwocie nie mniejszej niż 3.220.986,18 zł.

- tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk, art. 271§1 i 3 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 271§1 i 3 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 12 kk i art. 65§1 kk i art. 56§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 7§1 kks i art. 6§2 kks w zb. z art. 8§1 kks

III. w okresie od stycznia 2001 r. do stycznia 2002 r. w Ś. i okolicach K., K. na terenie Republiki Federalnej Niemiec i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z R. N., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wręczył G. Ł. – kierownikowi działu podatku VAT w Urzędzie Skarbowym w Ś., korzyść majątkową o wartości łącznej 14.799,13 zł., w zamian za ostrzeżenie przed kontrolami skarbowymi w firmach (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. związanymi z wypłaceniem nienależnego podatku VAT, a w tym:

#.

- w styczniu 2001 r. w okolicach K. na terenie Republice Federalnej Niemiec wręczył korzyść majątkową G. Ł.- kierownikowi działu podatku VAT w Urzędzie Skarbowym w Ś. w postaci opłacenia noclegu w hotelu w kwocie nie mniejszej niż 400 zł.,

#.

- w grudniu (...). w Ś., za pośrednictwem R. N., wręczył G. Ł. - kierownikowi działu podatku VAT w Urzędzie Skarbowym w Ś., kwotę 10.000 zł., w zamian za informowanie przez wymienionego o planowanych i prowadzonych kontrolach skarbowych wobec firm (...),

- w grudniu 2001 r. w okolicach K. za pośrednictwem R. N., wręczył korzyść majątkową w postaci dziesięciu paczek żywnościowych zawierających słodycze, kawę i alkohol wartości łącznej 2.500 zł, G. Ł. -kierownikowi działu podatku VAT w Urzędzie Skarbowym w Ś., w zamian za informowanie przez wymienionego o planowanych i prowadzonych kontrolach skarbowych wobec firm (...),
- w lutym 2002 r. wręczył G. Ł. - kierownikowi działu podatku VAT w Urzędzie Skarbowym w Ś. korzyść majątkową w postaci opłacenia przelotu biletami numer (...) z W. do M. i z powrotem samolotami (...) nr rejsu:
  1. (...) z W. do W. w dniu 2.02.2002r.
  2. (...) z W. do M. w dniu 2.02.2002r.
  3. (...) z M. do W. w dniu 6 lutego 2002r.
  4. (...) z W. do W. w dniu 6 lutego 2002r.

w kwocie nie mniejszej niż 1899,13 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie od lipca 2002 r. do stycznia 2004 r. we W. i Ś., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z W. W. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako prezes (...) Sp. z o.o. oraz właściciel (...) D. D. (1) doprowadził Urząd Skarbowy we W. i Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 1.401.344,05 zł w ten sposób, że będąc uprawnionym do wystawiania, podpisywania i odbioru dokumentów, poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w taki sposób, że odebrał co najmniej 17 faktur VAT potwierdzających zakup wyrobów cukierniczych, niematerialnych usług marketingowych oraz maszyn i urządzeń od firm (...), (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. na łączną kwotę nie mniejszą niż 5.577.965,70, a w tym fakturę:

- nr (...) z dnia 1.07.2002 r. wartości brutto 121754,95 zł.,
- nr (...) z dnia 3.07.2002 r. wartości brutto 166205,72 zł.,
- nr (...) z dnia 5.07.2002 r. wartości brutto 141248,92 zł.,
- nr (...) z dnia 8.07.2002 r. wartości brutto 103506,85 zł.,
- nr (...) z dnia 10.07.2002 r. wartości brutto 166 205,72 zł.,
- nr (...) z dnia 12.07.2002 r. wartości brutto 141 248,92 zł.,
- nr (...) z dnia 15.07.2002 r. wartości brutto 86391,71 zł.,
- nr (...) z dnia 17.07.2002 r. wartości brutto 141248,92 zł.,
- nr (...) z dnia 19.07.2002 r. wartości brutto 68241,92 zł.,
- nr (...) z dnia 22.07.2002 r. wartości brutto 160203,67 zł.,
- nr 1/ (...)/2002 r. z dnia 30.09.2002 r. wartości brutto 1220000 zł.,
- nr (...) z dnia 30.07.2002 r. wartości brutto 1295000 zł.,
- nr (...) z dnia 30.09.2002 r. wartości brutto 1225000 zł.,

- nr (...) z dnia 30.01.2004 r. wartości brutto 123115,59 zł.,
- nr (...) z dnia 30.01.2004 r. wartości brutto 123115,59 zł.,
- nr (...) z dnia 30.01.2004 r. wartości brutto 123115,59 zł.,
- nr (...) z dnia 30.01.2004 r. wartości brutto 172361,60 zł.,

które następnie zostały przekazane do rozliczenia i w oparciu o które uzyskano nienależny zwrot podatku VAT i podatku dochodowego w kwocie nie mniejszej niż 1.227.151,79 zł.,

- tj. o przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk, art. 271§1 i 3 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk i art. 56§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks, art. 62§2 kks w zw. z art. 7§1 kks i art. 6§2 kks w zb. z art. 8§1 kks

V. w okresie od 31 grudnia 2003 roku do 6 marca 2004 roku we W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z G. R. i J. R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako prezes Zarządu (...) Sp. z o.o., będąc uprawniony do wystawienia i podpisywania dokumentów, poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że w fakturach VAT i dołączonych do nich załącznikach w postaci protokołów przekazania środków trwałych wystawianych dla różnych firm o numerach:

- Nr (...) z dnia 6.03.2004r. wystawionej dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 193.004 zł brutto z tytułu sprzedaży środków trwałych,
- Nr (...) z dnia 6.03.2004r. wystawionej dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 437.240 zł brutto z tytułu sprzedaży środków trwałych,
- Nr (...) z dnia 6.03.2004r. wystawionej dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 85.522 zł brutto z tytułu sprzedaży środków trwałych,
- Nr (...) z dnia 6.03.2004r. wystawionej dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 212.219 zł brutto z tytułu sprzedaży środków trwałych,
- Nr (...) z dnia 6.03.2004r. wystawionej dla (...) Sp. z o.o. na kwotę 631.886,80 zł brutto z tytułu sprzedaży środków trwałych,

wystawionych na łączną kwotę 1.559.871,80 zł brutto potwierdzał zdarzenia gospodarcze, które w rzeczywistości nie miały miejsca, a następnie tak poświadczające nieprawdę dokumenty przekazał do rozliczenia i w oparciu o które uzyskano nienależny zwrot podatku VAT i podatku dochodowego w kwocie nie mniejszej niż 343171,80 zł.,

- tj. o przestępstwo z art. 271§1 i 3kk i art. 273 kk w zw. z art. 11§2kk i art. 12kk i art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zb. z art. 8 § 1 kks

VI. w okresie od kwietnia 2002r do maja 2003 r., w M., O., Ś. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, jako właściciel Zakładu (...), będąc dłużnikiem kilku wierzycieli takich, jak:

- (...) sp. z o.o. na kwotę 308 776,71 zł,
- (...) sp. j. B. i E. K. na kwotę 304 538,96,
- (...) S.A. w W. na kwotę 61 686,50 zł.,
- (...) s.p.a we Włoszech na kwotę 74.500 marek niemieckich oraz 7 350 000 lirów włoskich,

- A. K. na kwotę 92.988,83 zł.,
- (...) Spółdzielnia Usług (...) we W. na kwotę 2.000zł.,

udaremnił zaspokojenie należności powyższych wierzycieli w ten sposób, że w dniu 27 maja 2002r. utworzył nową jednostkę gospodarczą (...) sp. z o.o. z/s w Ś. ul. (...) i w dniu 8.10.2002r. przeniósł na nią składniki swojego majątku w postaci nieruchomości w O. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą KW (...) o wartości 310.000 zł.

- tj. o przestępstwo z art. 301 § 1 kk w zw. art. 12 kk

VII. w okresie od kwietnia 2002 r. do maja 2003 r., w M., O., Ś. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, jako właściciel Zakładu (...), podczas grożącej mu niewypłacalności, udaremnił zaspokojenie swoich wierzycieli:

- (...) Sp. z o.o. na kwotę 308 776,71 zł,
- (...) Spółka Jawna B. i E. K. na kwotę 304 538,96 zł.,
- (...) S.A. w W. na kwotę 61 686,50 zł.,
- (...).p.a we Włoszech na kwotę 74.500 marek niemieckich oraz 7.350.000 lirów włoskich,
- A. K. na kwotę 92988,83 zł.,
- (...) Spółdzielnia Usług (...) we W. na kwotę 2000 zł.,
- (...).S. z Turcji na kwotę 308776,71 zł.,
- (...) Sp. z o.o. z/s w K. na kwotę 271368,49 zł.,
- Cukrownia (...) S.A. w M. na kwotę 235400 zł.,
- J. B. (1) i R. B. za kwotę 18566,87zł.,

w ten sposób, że:

- w dniu 8 października 2002r. we W. sprzedał nieruchomość o powierzchni 346 m², położonej w O. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą KW (...), za kwotę 310 000 zł. firmie (...) Sp. z o.o. z/s w Ś.,

- w dniu 20 lutego 2003r. we W. przeniósł własność nieruchomości o pow. 4 400 m², znajdującej się w L. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą KW (...) na firmę (...) Sp. z o.o. z/s w L.,

- w dniu 12 marca 2003r. we W. przeniósł własność nieruchomości o pow. 5 584 m², położonej w M. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą KW (...) na firmę (...) Sp. z o.o. z/s w Ś.,

- tj. o przestępstwo z art. 300 § 1i 3 kk w zw. art. 12 kk

VIII. okresie od kwietnia 2003 r. do lipca 2003 r. w Ś. działając jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyłudził od (...) z T. orzechy łącznej wartości 20.691,63 zł. brutto, w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawicieli tej firmy, co do zamiaru zapłaty za towar, zaopatrując się już w tym czasie w podobny komponent produkcyjny u innego dostawcy, a w tym faktury:

- nr (...) z dnia 24.04.2003 r. 8476,13 zł.
- nr (...) z dnia 29.04.2003 r. 3317 zł.

- nr (...) z dnia 05.05.2003 r. 2 059,75 zł.
- nr (...) z dnia 08.05.2003 r. 4 943,40 zł.
- nr (...) z dnia 21.05.2003 r. 566,32 zł.
- nr (...) z dnia 03.06.2003r. 2 928 zł.
- nr (...) z dnia 16.06.2003r. 3 708,80 zł.

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IX. w okresie od listopada 2003r. do sierpnia 2006r. w M., działając przestępstwem ciągłym przywłaszczył sobie powierzone mu mienie w postaci pięciu sztuk zbiorników do czekolady 2.500 l o wartości początkowej 250.000 zł oraz pakowaczki BH 04 o wartości początkowej 50.000 zł – stanowiących na podstawie umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomych z dnia 31 stycznia 1999r. kredytu nr (...) własność Banku (...) .A. Oddział we W. w ten sposób, że pomimo wezwania odmówił wydania wymienionych przedmiotów pokrzywdzonemu Bankowi (...) S.A Oddział we W.,

- tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

G. Ł. został oskarżony o to, że :

XV. w okresie od lutego 2000 roku do lutego 2002 roku w Ś. i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził D. D. (1), E. B. (1), R. N. i T. P., mającej na celu dokonywanie przestępstw karnych i karno – skarbowych w ten sposób, że w uzgodnieniu z D. D. (1), pełniąc funkcję kierownika referatu podatków pośrednich w Urzędzie Skarbowym w Ś. i podejmując decyzje w zakresie zasadności wypłacenia podatku VAT firmom: (...) D. D. (1)(...); (...); (...) Sp. z o.o.; (...) Sp. z o.o.; (...) sp. z o.o.; (...) sp. z o.o., ostrzegał R. N., E. B. (1) i inne osoby przed przewidywanymi kontrolami skarbowymi, inicjował fikcyjne kontrole, a także wiedząc, że transakcje handlowe pomiędzy tymi firmami są pozorne podpisywał polecenia dokonania przelewów podatku od towarów i usług, stanowiące podstawę wypłaty, przez co doprowadził do wypłacenia nienależnego podatku VAT w łącznej kwocie nie mniejszej niż 5 203 011 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 258§1 kk

XVI. w lutym 2000 roku w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pełniąc funkcję kierownika referatu podatków pośrednich w Urzędzie Skarbowym w Ś., jako funkcjonariusz publiczny nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku przeprowadzenia rzetelnej kontroli firmy (...) Sp. z o.o. w zakresie zatrudnienia osób niepełnosprawnych i wykorzystania środków zakładowego funduszu osób niepełnosprawnych ograniczając się jedynie do sporządzenia stwierdzającego nieprawdę protokołu kontroli z dnia 15 lutego 2000 roku, czym działał na szkodę interesu społecznego,

- tj. o przestępstwo z art. art. 231§1 i 2 kk i 271§1 i 3 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 65§1kk

XVII. w kwietniu 2001 roku w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pełniąc funkcję kierownika referatu podatków pośrednich w Urzędzie Skarbowym w Ś., jako funkcjonariusz publiczny nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku przeprowadzenia rzetelnej kontroli firmy (...) Sp. z o.o. w zakresie wykorzystania środków zakładowego funduszu osób niepełnosprawnych, ograniczając się jedynie do sporządzenia stwierdzającego nieprawdę protokołu kontroli z dnia 25 kwietnia 2001 roku, czym działał na szkodę interesu społecznego,

- tj. o przestępstwo z art. art. 231§1 i 2 kk i 271§1 i 3 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 65§1kk

XVIII. w lutym 2000 roku w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc publiczną funkcję kierownika referatu podatków pośrednich w Urzędzie Skarbowym w Ś. chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, wykorzystując zależność służbową, nakłonił podległego sobie pracownika – E. P. (1) do podpisania protokołu z przeprowadzonej kontroli w dnia 15 lutego 2000r. w firmie (...) o numerze upoważnienia (...), dot. ustalenia stanu rzeczywistego w zakresie zatrudnienia osób niepełnosprawnych, podczas gdy w rzeczywistości pracownik ten takiej kontroli nie przeprowadził, a swoim podpisem poświadczył nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne,

- tj. o przestępstwo z art. 18§2 kk w zw. z art. 271§1 i 3 kk

XIX.

- tj. o przestępstwo z art. 271§1 i 3 kk w zw. z art. 65§1 kk

XX. w okresie od grudnia 2001 r. lutego 2002 r. w K., Ś., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc publiczną funkcję kierownika referatu podatków pośrednich w Urzędzie Skarbowym w Ś., przyjął korzyści majątkowe w kwocie nie mniejszej niż 14.799,13 zł. w ten sposób, że:

#.

- w grudniu 2001 r. w okolicach miejscowości K., przyjął od R. N. korzyść majątkową w postaci 10 paczek zawierających słodycze i alkohol oraz kawę wartości co najmniej 2 500 zł., które to paczki wręczone mu zostały z polecenia D. D. (1) w zamian za przekazywanie mu, R. N. i E. B. (3) informacji na temat planowanych kontroli skarbowych w firmach (...), (...) i innych firm powiązanych, dających podstawy do wypłacenia podatku VAT,
- w okresie od grudnia 2001r. do stycznia 2002 r. w Urzędzie Skarbowym w Ś. przyjął od D. D. (1), za pośrednictwem R. N., korzyść majątkową w kwocie 10.000 zł. w zamian za przekazywanie R. N. i E. B. (3) informacji na temat planowanych kontroli skarbowych w firmach (...), (...) i innych powiązanych, dających podstawy do wypłacenia podatku VAT,
- w styczniu 2001 r. w okolicach K. na terenie Republice Federalnej Niemiec przyjął korzyść majątkową od D. D. (1) w postaci opłacenia noclegu w hotelu w kwocie nie mniejszej niż 400 zł.,
- w lutym 2002r. przyjął korzyść majątkową od D. D. (1) w postaci opłacenia przelotu biletami numer (...) z W. do M. i z powrotem samolotami (...) nr rejsu:
- (...) z W. do W. w dniu 2.02.2002r.
- (...) z W. do M. w dniu 2.02.2002r.
- (...) z M. do W. w dniu 6 lutego 2002r.
- (...) z W. do W. w dniu 6 lutego 2002r.

w kwocie nie mniejszej niż 1899,13 zł. brutto

- tj. o przestępstwo z art. 228§1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 20.01.2012 r., sygn. akt: III K 68/10 orzekł:

I. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, z tym że wyeliminował z jego opisu słowa: „oraz wręczaniu korzyść majątkowej funkcjonariuszowi państwowemu”, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

II. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku przyjmując, przy tym, że stanowi on przestępstwo z art. 76 § 1 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s w zw. z art. 7 § 2 k.k.s wymierzył mu kary : **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **300 (trzystu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

III. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, przyjmując, że czynu tego dopuścił się do lutego 2002r. tj. przestępstwa z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

IV. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym że, że stanowi on przestępstwo z art. 76 § 1 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu kary : **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **300 (trzystu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

V. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku, z tym że przyjął, że zarzucany czyn miał miejsce w marcu 2004 r., i, że stanowi on przestępstwo z art. 76 § 1 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **200 (dwustu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

VI. uznał **D. D. (1)** za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2002 r. do marca 2003 r., w M., O., Ś. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, jako właściciel Zakładu (...), podczas grożącej mu niewypłacalności, będąc dłużnikiem kilku wierzycieli takich, jak:

- (...) sp. z o.o. na kwotę 161.214,13 zł,
- (...) sp. j. B. i E. K. na kwotę 365.901,32 zł,
- (...) S.A. w W. na kwotę 61 686,50 zł.,
- (...) s.p.a we Włoszech na kwotę 74.500 marek niemieckich oraz 7 350 000 lirów włoskich,
- A. K. na kwotę 69.302,37 zł,
- (...) Spółdzielnia Usług (...) we W. na kwotę 2.000zł.,

udaremnił zaspokojenie należności powyższych wierzycieli w ten sposób:

- że w dniu 27 maja 2002 r. utworzył nową jednostkę gospodarczą (...) sp. z o.o. z/s w Ś. ul . (...) i w dniu 8.10.2002r. przeniósł na nią poprzez zawarcie umowy sprzedaży składniki swojego majątku w postaci nieruchomości w O. przy ul . (...), objętej księgą wieczystą KW (...) o wartości 310.000 zł.,

- w dniu 20 lutego 2003r. we W. przeniósł własność nieruchomości o pow. 4 400 m², znajdującej się w L. przy ul . (...), objętej księgą wieczystą KW (...) na firmę (...) Sp. z o.o. z/s w L.,

- w dniu 12 marca 2003r. we W. przeniósł własność nieruchomości o pow. 5 584 m², położonej w M. przy ul . (...), objętej księgą wieczystą KW (...) na firmę (...) Sp. z o.o. z/s w Ś.,

tj. przestępstwa z art. 301 § 1 k.k. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 301 §1 kk wymierzył mu karę **1 (jednego)** roku pozbawienia wolności;

VII. uznał **D. D. (1)** za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2002 r. do marca 2003 r., w M., O., Ś. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, jako właściciel Zakładu (...), podczas grożącej mu niewypłacalności, udaremnił zaspokojenie swoich wierzycieli:

- (...).S. z Turcji na kwotę 308.776,71 zł,
- (...) Sp. z o.o. z/s w K. na kwotę 271.368,49 zł,
- Cukrownia (...) S.A. w M. na kwotę 492.200 zł,
- J. B. (1) i R. B. na kwotę 18566,87zł,

w ten sposób, że:

- w dniu 8 października 2002r. we W. sprzedał nieruchomość o powierzchni 346 m², położoną w O. przy ul . (...), objętą księgą wieczystą KW (...), za kwotę 310 000 zł firmie (...) Sp. z o.o. z/s w Ś.,

- w dniu 20 lutego 2003r. we W. przeniósł własność nieruchomości o pow. 4 400 m², znajdującej się w L. przy ul . (...), objętej księgą wieczystą KW (...) na firmę (...) Sp. z o.o. z/s w L.,

- w dniu 12 marca 2003r. we W. przeniósł własność nieruchomości o pow. 5 584 m², położonej w M. przy ul . (...), objętej księgą wieczystą KW (...) na firmę (...) Sp. z o.o. z/s w Ś.,

tj. przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego)** roku i **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VIII. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 §1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu kary : **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **100 (stu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu)** złotych;

IX. uznał **D. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IX części wstępnej wyroku, z tym że wyeliminował z jego opisu słowa „działając przestępstwem ciągłym”, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary : **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **100 (stu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu)** złotych

XV. uznał **G. Ł.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art.258 §1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XVI. uznał **G. Ł.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. i art. 33 §2 k.k. wymierzył mu kary: **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **150 (stu pięćdziesięciu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

XVII. na podstawie art. 41 §1 k.k. orzekł wobec **G. Ł.** skazanego za przestępstwo w pkt XVI części dyspozytywnej wyroku zakaz zajmowania stanowisk w administracji państwowej na okres **3 (trzech)** lat;

XVIII. uznał **G. Ł.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary : **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **150 (stu pięćdziesięciu) stawek** dziennych , określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

XIX. na podstawie art. 41 §1 k.k. orzekł wobec **G. Ł.** skazanego za przestępstwo w pkt XVIII części dyspozytywnej wyroku zakaz zajmowania stanowisk w administracji państwowej na okres **3 (trzech) lat**;

XX. uznał **G. Ł.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk i za to na podstawie art. 19 §1 kk w zw.z art. 271 §3 kk i art. 33 §2 kk wymierzył mu kary : **10 (dziesięciu) miesięcy** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **150 (stu pięćdziesięciu) stawek** dziennych, określając wysokość stawki dziennej na **50 (pięćdziesiąt) złotych**;

XXI. przyjął, że czyn opisany w pkt. XIX części wstępnej wyroku, którego popełnienie zostało zarzucone **G. Ł.** wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s., na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw.z art. 113 §1 k.k.s postępowanie wobec **G. Ł.** umorzył;

XXII. uznał **G. Ł.** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2001 r. do lutego 2002 r. w K., Ś., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc publiczną funkcję kierownika referatu podatków pośrednich w Urzędzie Skarbowym w Ś., przyjął korzyści majątkowe w kwocie nie mniejszej niż 14.799,13 zł w ten sposób, że:

#.

- w grudniu 2001 r. w okolicach miejscowości K., przyjął od R. N. korzyść majątkową w postaci 10 paczek zawierających słodycze i alkohol oraz kawę wartości co najmniej 2 500 zł., które to paczki wręczone mu zostały z polecenia D. D. (1) w zamian za przekazywanie mu, R. N. i E. B. (3) informacje na temat planowanych kontroli podatkowych w firmach (...), (...) i innych firm powiązanych, dających podstawy do wypłacenia podatku VAT,
- w okresie od grudnia 2001r. do stycznia 2002 r. w Urzędzie Skarbowym w Ś. przyjął od D. D. (1) i R. N., korzyść majątkową w kwocie 10.000 zł w zamian za przekazywanie R. N. i E. B. (3) informacji na temat planowanych kontroli podatkowych w firmach (...), (...) i innych powiązanych, dających podstawy do wypłacenia podatku VAT,
- w styczniu 2001 r. w okolicach K. na terenie Republice Federalnej Niemiec przyjął korzyść majątkową od D. D. (1) w postaci opłacenia noclegu w hotelu w kwocie nie mniejszej niż 400 zł.,
- w lutym 2002r. przyjął korzyść majątkową od D. D. (1) w postaci opłacenia przelotu biletami numer (...) z W. do M. i z powrotem samolotami (...) nr rejsu:
- (...) z W. do W. w dniu 2.02.2002r.
- (...) z W. do M. w dniu 2.02.2002r.
- (...) z M. do W. w dniu 6 lutego 2002r.
- (...) z W. do W. w dniu 6 lutego 2002r.

w kwocie nie mniejszej niż 1899,13 zł brutto,

tj. przestępstwa z art. 228 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary : **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **300 (trzystu) stawek** dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**;

XXIII. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył orzeczone wobec **D. D. (1) i G. Ł.** kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i orzekł kary łączne:

- **D. D. (1) 2 (dwóch)** lat pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **500 (pięciuset) stawek** dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**,

- **G. Ł. 2 (dwóch)** lat pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze **300 (trzystu) stawek** dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **50 (pięćdziesięciu) złotych**,

XXIV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec **G. Ł.** zakazy zajmowania stanowisk w administracji publicznej i orzekł łączny zakaz zajmowania stanowisk w administracji publicznej na okres **3 (trzech) lat**;

XXV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 i 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych oskarżonym **D. D. (1) i G. Ł.** kar pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące:

- **5 (pięć)** lat wobec **D. D. (1) i G. Ł.**,

XXVI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **G. Ł.** na rzecz Skarbu Państwa przepadek kwoty 14.799,13 zł ;

XXVII. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonych **D. D. (1) i G. Ł.** w okresie próby pod **dozór kuratora**;

XXVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- **D. D. (1)** od dnia 25 listopada 2004 r. do dnia 26 listopada 2004 r. na poczet kary grzywny,

- **G. Ł.** od dnia 14 listopada 2005 r. do dnia 12 kwietnia 2006 r. na poczet kary grzywny,

XXIX. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w częściach równych i nie wymierzył im opłat.

Apelację od tego wyroku wnieśli - za pośrednictwem swoich obrońców – oskarżony **D. D. (1) i G. Ł.** oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego D. D. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa karnego materialnego;

w zakresie pkt I sentencji wyroku – na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi w odniesieniu do ustalenia podstawy skazania z art. 258 § 1 i 3 k.k. zarzucił obrazę przepisów prawa karnego materialnego. Sąd stosując tę kwalifikację błędnie wskazał na ten przepis w brzmieniu obowiązującym, zamiast określić podstawę skazania według brzmienia przepisów z czasu popełnienia czynów przypisanych przez sąd **D. D.** w punkcie I części dyspozytywnej wyroku. Zarzut dotyczy więc niezastosowania przepisu art. 4 § 1 k.k., zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania i nie koresponduje z zarzutami z art. 438 pkt 3 k.p.k.

II. obrazę przepisów postępowania, ponieważ mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia:

1. w powołaniu się na art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. zarzucił, w odniesieniu do punktu I sentencji wyroku obejmującego uznanie **D. D. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 k.k., obrazę przepisów postępowania, ponieważ mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów bez zachowania wymogu z art. 399 § 1 k.p.k.

2. w powołaniu się na art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. zarzucił, obrazę przepisów postępowania, gdyż mogła mieć ona wpływ na treść orzeczenia, przez to, że sąd nie zastosował przepisu art. 399 § 1 k.p.k. przy przyjęciu

– na podstawie art. 11 kk. – inaczej niż w akcie oskarżenia – kumulatywnej kwalifikacji czynu z art. 258 § 1 k.k. i § 3 k.k., wymierzając karę z przepisu najsurowszego, co równa się zmianie kwalifikacji.

3. podobny zarzut – o obrazę przepisów postępowania, ponieważ mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – formułuje w odniesieniu do punktu VI sentencji wyroku – w korelacji z punktem VII sentencji wyroku, w którym błędnie przypisano D. D. sprawstwo dwóch czynów zaliczanych do czynu ciągłego przy ich nowej kwalifikacji z art. 301 §1 k.k., w miejsce kwalifikacji tych dwóch czynów według aktu oskarżenia z art. 30 k.k. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił, iż w pkt VI i VII sentencji wyroku, sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów bez zachowania wymogu z art. 399 § 1 k.p.k., tj. nie uprzedził obecnych na rozprawie stron o takiej możliwości. Brak uprzedzenia o zmianie kwalifikacji, w sposób istotny narusza przepisy k.p.k. i mogło mieć wpływ na wydanie wyroku w tym zakresie. Pozbawiono w ten sposób D. D. w tym zakresie, prawa do obrony.

4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił, brak indywidualizacji umyślności i identyfikacji winy przy wymiarze kary D. D., co wynika z uzasadnienia wyroku, gdyż w kilku przypadkach strona podmiotowa przypisanych mu przez sąd czynów jest rozpatrywana łącznie w jednym sformułowaniu wobec dwóch oskarżonych, w tym D. D., zamiast indywidualnie, odrębnie co do każdego z nich.

5. w zakresie pkt III sentencji wyroku zarzucił, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne uznanie, że pomówienia współoskarżonych są wystarczającym dowodem winy D. D. (1).

III. w powołaniu się na art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Błędy te dotyczące ustaleń faktycznych są istotne dla orzeczenia, gdyż treść ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania, a błędy te mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie D. D. od popełnienia każdego z przypisanych mu czynów;

lub w wypadku odrzucenia przez Sąd Apelacyjny wyżej wskazanych zarzutów:

2. zmianę orzeczenia w pkt XXXIII sentencji wyroku przez uchylenie opartego na art. 73 § 1 k.k. oddania D. D. w okresie próby pod dozór kuratora;

albo – w przypadku rozpoznawania apelacji wniesionej przez prokuratora:

3. orzeczenie na korzyść oskarżonego D. D. przez uchylenie zastosowanego w ramach środka probacyjnego oddania pod dozór kuratora na okres próby.

Obrońca oskarżonego G. Ł. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie dowolnej, nieobiektywnej oraz sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ich oceni oraz nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przyjęcie za wiarygodne tylko tych dowodów, które obciążały oskarżonego, a odmówienie wiarygodności dowodom dla niego korzystnym co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów, a wskazanych w:

- pkt XV części dyspozytywnej wyroku z art. 258 § 1 k.k.,

- pkt XVI części dyspozytywnej wyroku z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k.,
- pkt XVIII części dyspozytywnej wyroku z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k.,
- pkt XX części dyspozytywnej wyroku z art. 18 § 2 w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k.,
- pkt XXI części dyspozytywnej wyroku z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.,
- pkt XXII części dyspozytywnej wyroku z art. 228 § 1 i 3 w zw. z art. 12 k.k.

podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego dokonana na podstawie wszystkich zebranych w postępowaniu dowodów to jest wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych, zeznań świadków i zabezpieczonej dokumentacji prowadzi do przeciwnych wniosków przy czym z uwzględnieniem częściowego przyznania się tego oskarżonego do czynu przypisanego mu w pkt XXII części dyspozytywnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów wskazanych w pkt XV, XVI, XVIII, XX i XXI części dyspozytywnej i przyjęcie sprawstwa w zakresie czynu wskazanego w pkt XXII części dyspozytywnej wyroku w zakresie znajdującym potwierdzenie w jego wyjaśnieniach.

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego D. D. (1) kary pozbawienia wolności za czyn częstkowy przypisany w pkt II części dyspozytywnej wyroku oraz orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat oraz grzywny w rozmiarze 500 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności popełnienia zarzucanych D. D. (1) przestępstw i okoliczności wpływających na wymiar kary, a w szczególności stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, wielkości wyrządzonej szkody, sposobu popełnienia przestępstw i premedytacji z jaką działał oskarżony, wiodącej roli jaką odgrywał w trakcie akcji przestępczej oraz faktu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, jak też sposobu zachowania się oskarżonego w trakcie postępowania karnego, zdecydowanie przemawiają przeciwko wymierzeniu oskarżonemu tak rażąco łagodnej kary pozbawienia wolności.

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego G. Ł. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat oraz grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności popełnienia zarzucanych G. Ł. przestępstw i okoliczności wpływających na wymiar kary, a w szczególności stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, wielkość wyrządzonej szkody, sposobu popełnienia przestępstw i premedytacji z jaką działał oskarżony, faktu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jak też sposobu zachowania się oskarżonego w trakcie postępowania karnego, zdecydowanie przemawiają przeciwko wymierzeniu oskarżonemu tak rażąco łagodnej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec D. D. (1) poprzez rozwiązanie kary łącznej i wymierzenie temu oskarżonemu za:

- czyn przypisany w pkt II kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 400 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;
- i wymierzenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 500 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

- zaliczenie okresu zatrzymania od dnia 23 listopada 2004 r. do dnia 26 listopada 2004 r. na poczet kary pozbawienia wolności, oraz zasądzenia kosztów i opłat.

II. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec G. Ł. poprzez rozwiązanie kary łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej:

- 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych,

- zakazu zajmowania stanowisk w administracji państwowej na okres 3 lat;

- zaliczenia okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 14 listopada 2005 r. do dnia 12 kwietnia 2006 r. na poczet kary pozbawienia wolności;

- orz zasądzenia kosztów i opłat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ze złożonych apelacji, częściowo zasadna okazała się ta złożona przez obrońcę oskarżonego D. D. (1). Z powodu uchybień dostrzeżonych z urzędu korekty wymagał też wyrok w części dotyczącej G. Ł.. Środek odwoławczy wniesiony przez oskarżyciela publicznego, w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych D. D. (1) kar grzywien, również na uwzględnienie zasługiwał.

Odnosząc się kolejno do zarzutów podniesionych przez oskarżonego D.:

Nie dopuścił się Sąd Okręgowy obrazy art. 258 § 1 i § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. Istotnie, ma rację skarżący, że zastosowany przez ten Sąd przepis art. 258 § 3 kk w zw. z art. 258 § 1 kk miał inne brzmienie w dacie dokonania czynu w porównaniu do daty orzekania. Czynu przypisanego w pkt I części rozstrzygającej wyroku oskarżony dopuścił się w okresie od lutego 1999 roku do grudnia 2002 roku, kiedy powołany przepis art. 258 § 3 kk przewidywał łagodniejsze zagrożenie niż aktualnie. Co więcej, inna, korzystniejsza dla oskarżonego, była treść art. 65 kk (zmienionego także z dniem 1 maja 2004 roku). Uprawniony więc był wniosek, że ustawa w brzmieniu pierwotnym była względniejsza dla oskarżonego i jako taka, zgodnie z art. 4 § 1 kk, powinna zostać przyjęta z podstawę skazania. Fakt, że w wyroku nie został powołany art. 4 § 1 kk nie oznacza, iż Sąd owego przepisu nie zastosował. Wszak wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza granic sankcji określonych w art. 258 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa. Wobec powyższego nie może być mowy o zarzucanym naruszeniu przepisu prawa materialnego.

Prawdą jest, że Sąd I instancji przyjął inną kwalifikację prawną czynu przypisanego w pkt I części rozstrzygającej wyroku, niż ta zaproponowana przez oskarżyciela publicznego, skazując oskarżonego za przestępstwo z art. 258 § 1 i § 3 kk. O zmianie tej oskarżony D. D. (1) nie został pouczony wbrew wymogowi z art. 399 § 1 kpk, doszło więc do naruszenia tego przepisu. Nie mogło mieć ono jednak wpływu na treść wyroku, a zatem zarzut podniesiony na podstawie art. 438 pkt 2 kpk nie mógł zostać skutecznie podniesiony. Zwrócić należy bowiem uwagę na dwie zasadnicze kwestie. Po pierwsze uzupełnienie kwalifikacji o przepis art. 258 § 3 kk, w sytuacji gdy Prokurator zarzucił oskarżonemu kierowanie grupą przestępczą, było jedynie jej dostosowaniem do zarzucanego opisu czynu, po wtóre oskarżony przewidywał przyjęcie takiej kwalifikacji, czemu dał wyraz w swoich pismach procesowych (k.22410-22469, 21457-21473) . Już w pierwszym z nich, złożonym w dniu 30 czerwca 2010 roku (k. 21457-21473) oskarżony liczył się z możliwością przyjęcia kwalifikacji z art. 258 § 3 kk i obszernie do tej ewentualności się ustosunkował. Chybiony jest zatem całkowicie argument o zaskoczeniu oskarżonego przedstawiony na stronie 6 apelacji. Podobnego naruszenia zasady lojalności procesowej apelujący upatruje w niezastosowaniu art. 399 § 1 kpk poprzez powołanie przepisu art. 11 § 2 kk przy skazaniu za czyn w pkt I części rozstrzygającej wyroku. Rzecz jednak w tym, że Sąd I instancji nie przyjął tutaj kumulatywnego zbiegu o jakim mowa w art. 11 § 2 kk, powołując w podstawie skazania art. 258 § 1 i § 3 kk. Zarówno w doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się kumulatywny zbieg przepisów ustawy wyłącznie

w wypadku kiedy w przypisanym oskarżonemu czynie zawierają się znamiona czynności wykonawczych opisanych w przepisach określających różne typy czynów zabronionych. Przepis art. 258 § 3 kk jest jedynie kwalifikowaną odmianą typu określonego w art. 258 § 1 kk stanowiąc, poprzez odwołanie się wprost do § 1 uzupełnienie znamion tam wskazanych.

Nie jest zasadny zarzut 4 apelacji polegający zdaniem skarżącego na braku indywidualizacji umyślności i identyfikacji winy przy wymiarze kary D. D. (1). Jego uzasadnienie wskazuje, że skarżący zarzuca obrazę art. 424 § 1 kpk poprzez brak omówienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znamion strony podmiotowej przypisanych oskarżonemu przestępstw. Wbrew odmiennym sugestiom apelującego uzasadnienie zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje na to, że Sąd I instancji poczynił ustalenia co do owych znamion przyjmując różne postacie umyślności w odniesieniu do każdego z przypisanych oskarżonemu przestępstw. Czyni na ten temat rozważania także analizując owe przestępstwa, które pozwalają prześledzić jego tok rozumowania a zatem zarzucane lakoniczne odniesienie się do owej kwestii nie może być traktowane jako obraza przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Za niezasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut podniesiony w pkt 5 apelacji, tj. obraza przepisu 7 kpk w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 kpk i art. 4 kpk. Ich naruszenia skarżący upatruje w oparciu się na wyjaśnieniach współoskarżonych podczas gdy – zdaniem skarżącego – nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, ponieważ nie były złożone spontanicznie, bezinteresownie. Jest to stanowisko czysto polemiczne, które nie pozwala na zakwestionowanie oceny dowodu przeprowadzonej przez Sąd orzekający, korzystającej z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk.

W szczególności, do wysunięcia twierdzenia o obrazie art. 7 kpk dalece niewystarczające jest, że przyjęte założenia dowodowe poddane przez obrońcę krytyce w skardze apelacyjnej, nie odpowiadają preferencjom oskarżonego i jego obrońcy. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych z dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk, jeśli tylko: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy zbiorczo powoływał dowody na poparcie czynionych ustaleń, szczegółowo wskazywał też w swoich rozważaniach na jakich konkretnie dowodach budował ustalenia faktyczne, cytując nawet obszernie fragmenty wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, wyjaśniając dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym. Nie nasuwa więc zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego uznanie za wiarygodne wyjaśnień W. W. (1) składanych począwszy od 10 maja 2007 roku. Nie uszła uwadze Sądu Okręgowego diametralna zmiana treści relacji W. W. (1) do czego obszernie odniósł się ów Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strona 118-119, 131-132) analizując również podane przez W. W. (1) powody modyfikacji wcześniejszych wyjaśnień. Zaprezentowana przez Sąd Okręgowy ocena omawianego dowodu jako logiczna, sensowna, nie uchybiająca wiedzy i doświadczeniu życiowemu zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego. Warto dodać, że W. W. (1) nie przeczy, że pozostaje aktualnie w konflikcie z G. Ł. (k. 5568) nie mniej logicznym jest, że do czasu konfliktu powstałego na kanwie rozpadu małżeństwa W. W. (1) z córką G. Ł. i sporu co do wychowywania ich dziecka, oskarżony W. z uwagi na więzy rodzinne zainteresowany był wyjaśnianiem na korzyść G. Ł. a tym samym i D. D. (1). Wyraźnie na ową lojalność zresztą sam wskazuje (k. 5568).

Powiązanie więzami rodzinnymi R. N., M. L. i J. P. (1) nie są wystarczającymi powodami do podważenia wiarygodności ich relacji i zakwestionowania oceny zaprezentowanej przez Sąd Okręgowy. Fakt owych powiązań - jak wskazuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku - był Sądowi orzekającemu znany. Decydujące znaczenie ma tu jednak to, że Sąd Okręgowy przy ocenie kwestionowanych przez skarżącego dowodów skonfrontował je z pozostałymi przeprowadzonymi na rozprawie. Pomija však skarżący, że nie tylko R. N., M. L. i J. P. (2) obciążają D. D. (1). Treść owych dowodów koresponduje częściowo z wyjaśnieniami G. Ł. (wszak nie przeczy on, że w pewnym zakresie przyjmował korzyści od współoskarżonego D.), twierdzeniami G. R. (k. 7797-7798, 7803), L. B., P. S., podważającego wyjaśnienia J. R. (k. 6848-6850), P. D. (k. 7360), T. P., Z. K., A. M., S. C. z postępowania przygotowawczego (k. 7111), W. S. (1), K. M. i B. P.. Twierdzenia skarżącego, że R. N., M. L. odwołali swoje zeznania w przedmiotowej sprawie jest bezpodstawne skoro obydwie te osoby relacjonując na rozprawie podtrzymali swoje wcześniejsze twierdzenia z

postępowania przygotowawczego (k. 21540-21541 t. CVIII, k. 21580-21584 t. CVIII, k. 21800-21801 t. CX). Nie można zgodzić się z poglądem skarżącego, że uzupełnianie wyjaśnień o pewne fakty, w sytuacji gdy nie zmienia to radykalnie treści przekazu, drobne nieścisłości, przeinaczenia, wyklucza ich spontaniczność i szczerłość. Wręcz przeciwnie, drobne nieścisłości, przeinaczenia są czymś naturalnym jeżeli opisuje się zdarzenia po długim czasie - tak jak było w niniejszej sprawie, świadczy to też o tym, że osobowe źródła informacji odwołują się wyłącznie do własnej percepcji a nie do spreparowanej na użytek postępowania wersji zdarzenia, tak by powielać ją w toku postępowania. Podzielając zatem przywołane przez skarżącego na stronach 11 i 12 orzecznictwo dotyczące oceny pomówień współoskarżonych, Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby Sąd Okręgowy wymogom w zaprezentowanych poglądach uchybił.

Jeśli chodzi o zarzuty podniesione w pkt III apelacji Sąd Apelacyjny w większości uznał je za niezasadne. Prawdłowo Sąd Okręgowy ustalił, że D. D. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą w sposób i w czasie opisanym w pkt I części rozstrzygającej wyroku. I w tym przypadku w uzasadnieniu podniesionego zarzutu skarżący obszernie powołuje się do poglądów doktryny i licznych jurdykatów na temat przestępstwa typizowanego w art. 258 § 1 i § 3 kk. Poglądy te i orzeczenia są Sądowi Apelacyjnemu znane i z pewnością znane były Sądowi orzekającemu. Skarżący nie wykazał jednak, aby Sąd Okręgowy postąpił wbrew tym utartym i utrwalonym stanowiskom. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że istniała grupa mająca na celu popełnienie przestępstw i przestępstw skarbowych, którą kierował D. D. (1). Prawdłowo określił jej skład personalny, który był powiązany z koniecznymi dla popełnienia tego czynu cechami organizacyjnymi. Wskazał również Sąd orzekający na dowody potwierdzające świadome i objęte wolą zorganizowanie takiej grupy i kierowanie nią. Nie nasuwa żadnych zastrzeżeń przyjęty czas działania owej grupy. Te wszystkie kwestie były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego na stronach 185-189 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny aprobeuje je i zauważa, że skarżący wydaje się przedstawionej tam argumentacji nie dostrzegać. Poza sporem jest to, że działalność gospodarcza prowadzona przez D. D. (1), także w ramach spółek prawa handlowego, nie była nastawiona wyłącznie na popełnianie przestępstw i przestępstw skarbowych, a był to jedynie uboczny wycinek owej działalności. Nie oznacza to wszakże, że grupa przestępcza nie istniała. D. D. (1), jak wynika choćby z wyjaśnień R. N., zeznań T. P., Z. K., A. M., W. W. (1), stworzył i zorganizował taki łańcuch powiązań pomiędzy stworzonymi poprzez niego podmiotami gospodarczymi i zarządzającymi nimi osobami, aby czerpać korzyści finansowe z tytułu pozornego obrotu towarami i usługami przede wszystkim poprzez uzyskiwanie nienależnego zwrotu podatku. Pozostałe osoby wchodzące w skład grupy, tj. R. N., E. B. (1), G. Ł. i T. P. miały świadomość tego stanu rzeczy i jasno określoną rolę do spełnienia w tej grupie. Niezależnie od tego, że D. D. (1) nie sprawował formalnego zarządu nad wszystkimi kontrolowanymi przez siebie podmiotami, to on był wyłączną osobą decyzyjną. On także wydawał polecenia innym członkom grupy, tj. co do przygotowania wstępnych deklaracji podatkowych jak w przypadku T. P., czy też podpisania fikcyjnych faktur przez R. N. czy E. B. (2). Moc wiążąca tych poleceń nie wynikała tylko z dobrowolnego podporządkowania się autorytetowi D. D. (1), lecz poparta była sankcjami w postaci utraty pracy przez te osoby, czy innych korzyści. R. N., E. B. (1) i T. P. wspólnie z D. D. (1) analizowali obroty handlowe, następnie przygotowywali wstępny wydruk deklaracji podatkowych, po czym preparowano poprzez dokumentowanie pozornych transakcji faktury tak, by kształtować zgodnie z oczekiwaniami D. D. (1) zobowiązania podatkowe wszystkich firm znajdujących się w kręgu jego zainteresowania. Nie było to działanie incydentalne, ale rozciągnięte w czasie. Wszystkie wymienione osoby łączyła wspólna chęć popełnienia przestępstwa i gotowość do takich działań na rzecz grupy. Każda z nich otrzymywała, choćby pośrednio, profity z takiej działalności, korzystając z przychodów firm, w których pracowały. Rolą G. Ł. było zapewnienie w szerokim rozumieniu przychylności Urzędu Skarbowego w którym pracował, w szczególności informowanie o zamierzonych kontrolach, w zamian za co on również otrzymywał określone gratyfikacje, także w sposób pośredni (zatrudnienie zięcia W. W. (1)).

Wbrew zarzutom apelującego w odniesieniu do pkt II, IV i V sentencji wyroku Sąd Okręgowy nie dopuścił się takich błędów w ustaleniach faktycznych, które by mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

I tak nieuprawnione są twierdzenia skarżącego, że Sąd orzekający nie badał samodzielnie poszczególnych dowodów przyjętych za podstawę ustaleń. Przytoczony na stronie 19 apelacji cytat ze strony 5 uzasadnienia nawet jeśli pochodzi, jak sugeruje autor apelacji, z jednego z protokołów kontroli znajdujących się a aktach sprawy nie świadczy jeszcze o tym, że Sąd tej kwestii samodzielnie nie badał.

Błędnym ustaleniem jest w ocenie skarżącego przypisanie oskarżonemu D. D. (1) poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne, w taki sposób, że na co najmniej 11 rachunkach uproszczonych i 39 fakturach VAT potwierdził sprzedaż, zakup oraz dzierżawę maszyn i urządzeń oraz dokonanie napraw maszyn i urządzeń. Błąd ów zdaniem apelującego wynika stąd, że stroną części wymienionych w pkt II części rozstrzygającej wyroku faktur nie była firma (...) i na fakturach tych nie ma podpisu D. D. (1). Sprzeciwia się to w ocenie apelującego przyjęciu, że D. D. (1) poświadczył nieprawdę na owych fakturach. Taki tok rozumowania jest oczywiście błędny, ponieważ nie uwzględnia przyjęcia przez Sąd Okręgowy zjawiskowej formy współsprawstwa w popełnieniu czynu przypisanego oskarżonemu D. w pkt II części rozstrzygającej wyroku. Z opisu tego czynu wprost wynika, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z prezesem zarządu (...) sp. z o. o. R. N. i prezesem zarządu (...) sp. z o. o. E. B. (2), które to osoby figurują na wskazanych przez skarżącego fakturach i które z tytułu pełnionych funkcji były uprawnione do ich wystawiania i podpisywania. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawcy nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Współsprawcą będzie niewątpliwie i ten, gdy przypadająca mu rola jest bardzo znacząca dla powodzenia całego przestępczego przedsięwzięcia a nawet warunkująca jego skuteczność (por. wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978 roku, I KR 128/78, OSNKW 1978, z. 10, poz. 110). Ustawowym znamieniem współsprawstwa jest oczywiście porozumienie łączące współdziałających sprawców. Zachodzi ono wówczas, gdy mamy do czynienia z uzgodnieniem wspólnego zamiaru podjęcia zachowania stanowiącego wykonanie czynu zabronionego oraz podziałem ról między poszczególnymi sprawcami. Jest ono tym czynnikiem podmiotowym, które łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa. O porozumieniu pomiędzy oskarżonymi D. D. (1), R. N. i E. B. (2), podziale zadań wypowiedział się wyczerpująco Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wymownie wskazują na to przywołane tam wyjaśnienia R. N., że to D. D. (1) wymyślił i utworzył dodatkowy łańcuszek firm, aby czerpać większe korzyści finansowe poprzez pozorny obrót towarami handlowymi i zwrot podatku VAT (k. 1996-1997). Dalej tenże oskarżony wyjaśnił, że podpisywał faktury pomimo, że zaewidencjonowane zdarzenia w rzeczywistości nie miały miejsca wyłącznie w uzgodnieniu z D. D. (1) (k. 1998). Potwierdził te wyjaśnienia G. R., W. W. (1), P. D., T. P., A. M., Z. K.. Z kolei odmiennym wyjaśnieniem J. R. przeczył P. S.. Nie zauważa również skarżący, że zgodnie z treścią art. 21 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociaż by go nie dotyczyła. Innymi słowy to, że D. D. (1) nie był współnikiem ani członkiem zarządu spółek (...) czy (...), przy uznaniu go za współsprawcę nie stanowi przeszkody do przypisania oskarżonemu czynu opisanego w pkt II części rozstrzygającej wyroku. Powyższe uwagi mają zastosowanie do podważanych na stronie 22 i 23 apelacji ustaleń, zaprezentowanych na stronach 13, 14 i 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Oczywiście omyłki pisarskie w oznaczeniu wskazanych w zaskarżonym wyroku faktur nie mogą zostać ocenione jako błędne ustalenia, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Nie jest błędem w ustaleniach faktycznych nieopisanie zarówno w części rozstrzygającej jak i motywacyjnej zaskarżonego wyroku 207 faktur VAT na łączną kwotę 14.460.846,70zł. Owo podnoszone przez skarżącego uchybienie może być rozpatrywane co najwyżej w kategoriach obrazy art. 424 § 1 kpk, która nie miała wpływu na treść wyroku. Dość powiedzieć, że owe 207 faktury VAT zostały dostatecznie zindywidualizowane poprzez wyraźne wskazanie, że dotyczą sprzedaży komponentów do produkcji wyrobów cukierniczych dla firm (...) sp. z o. o. i (...) sp. z o. o. na łączną sumę 14.460.846,70zł. O wymienionych dokumentach źródłowych zeznawała T. P., zaś ich dokładne wskazanie z podaniem wartości transakcji i podatku VAT nastąpiło w opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku protokołach kontroli przeprowadzonych w wymienionych podmiotach i decyzjach Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W.. Mowa również o nich w zeznaniach J. B. (2) i J. G.. Sam oskarżony szczegółowo się do tych faktur odnosił w składanych w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnieniach.

Niezasadny był zarzut błędu w ustaleniach co do faktu, że D. D. (1) w okresie od lutego 1999 do grudnia 2002 roku działając wspólnie i w porozumieniu z R. N. wyłudził z Urzędu Skarbowego w Ś. z tytułu posiadania statusu zakładu pracy chronionej nienależny podatek VAT w kwocie nie mniejszej niż 1.173.871zł. Wskazanie na stronie 17

uzasadnienia zaskarżonego wyroku na podjęcie przez oskarżonego współpracy z osobami niepełnosprawnymi nie oznacza, że osoby te wykonywały prace nakładcze stanowiące podstawę zwrotu podatku. Szeroko i wyczerpująco omówił to zagadnienie w dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy. Samo posiadanie statusu zakładu pracy chronionej przez spółkę (...) nie stanowiło podstawy do zwrotu podatku VAT, w sytuacji, kiedy dokumentowane prace nakładcze przez osoby niepełnosprawne miały charakter fikcyjny. O tym, że działalność spółki (...) jako zakładu pracy chronionej była fikcją, utrzymywaną w celu wyłudzenia podatku VAT, wyjaśniał nie tylko R. N. w trakcie przesłuchania w dniu 18 kwietnia 2005 roku. Potwierdzają to również zeznania pracowników (...) w M. oraz (...), tj. G. S., D. J., W. S. (2), T. M., I. U., M. W., U. K., A. G., J. L. i Z. P.. Zasadnie również powołuje się przy konstruowaniu omawianych ustaleń Sąd Okręgowy na opinie sądowo – psychologiczne (k. 11489-11601) wskazującą na niemożność wykonywania przez zatrudnionych niepełnosprawnych prac nakładczych wskazanych w umowach. Fikcyjność zatrudnienia owych osób wynika jasno z zeznań J. G.. W świetle powyższych wywodów ogólnikowe stwierdzenia apelującego, że opisane w zarzutach firmy prowadziły rzeczywistą działalność gospodarczą i prawidłowo sporządzały dokumenty finansowe na uwzględnienie nie zasługują.

Odnosząc się do argumentu, że przy podejmowaniu decyzji dotyczących reorganizacji przedsiębiorstwa czy związanych z jego funkcjonowaniem D. D. (1) kierował się z zaleceniami profesjonalnych doradców takich jak W. S. (1) czy C. T. (strona 28 apelacji) wymownym będzie odwołanie się do zeznań W. S. (1) (k. 3749-3750), z których wynika, że kwestionował szereg operacji D. D. (1), bo uważał, że jest to omijanie prawa podatkowego i podejrzewał, że były to czynności pozorne.

Badanie strategii działania firm pozostających w kręgu zainteresowania D. D. (1), uzasadnienia ekonomicznego dokonywanych transakcji jawi się jako zbędne skoro zgromadzone dowody osobowe w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazują na pozorność owych transakcji.

Nie można się zgodzić ze skarżącym, że Sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt III części rozstrzygającej wyroku. Ustalając w tym zakresie stan faktyczny Sąd Okręgowy uwzględnił zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Prawidłowo też ocenił wyjaśnienia R. N. i inne dowody osobowe, które te wyjaśnienia potwierdzały. Skarżący zupełnie marginalizuje tak oczywisty fakt, iż prowadził działalność gospodarczą wraz z W. W. (1), zięciem G. Ł., co właśnie w świetle zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy nakazuje odrzucić tezy skarżącego o całkowitej bezinteresowności w relacjach D. D. (1) i G. Ł.. Sam przecież G. Ł. przyznał, że określone korzyści od współoskarżonego przyjmował. Nie nasuwa więc żadnych zastrzeżeń danie wiary R. N., A. P., M. L. tym bardziej, że ich relacje korespondują z wyjaśnieniami W. W. (1), T. P. i E. P. (2).

Chybiony jest zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. I w tym przypadku przywołany obszernie dorobek judykatury nie podważa kwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego. Poza sporem jest, że w dniu 25 stycznia 1999 roku Bank (...) S.A. udzielił D. D. (1) kredytu, który został zabezpieczony m.in. zawartą w dniu 31 stycznia 2000 roku umową przewłaszczenia rzeczy oznaczonych co do tożsamości (k.20492), tj. 5 sztuk zbiorników do czekolady o pojemności 2500 litrów o wartości 250.000zł oraz pakowaczki (...) o wartości 50.000zł. D. D. (1) nie wywiązał się z obowiązku spłaty kredytu i płatności wymaganych odsetek oraz nie wydał opisanych wyżej przedmiotów przewłaszczonych przez Bank. Nie podważając powyższego D. D. (1) kwestionuje tożsamość przedmiotów przewłaszczenia. Jego zdaniem ani on ani komornik nie był zidentyfikować maszyn w celu stwierdzenia, które z nich stanowią własność Banku. Skarżący uważa, że niedokładne opisane w umowie przewłaszczenia jej przedmiotów stanowi zaniedbanie banku, za które nie może ponosić odpowiedzialności kredytobiorca. Tego rodzaju argumentacja jest nie do przyjęcia. Po pierwsze wskazane w umowie przewłaszczenia przedmioty były na tyle wyraźnie zindywidualizowane, że ustalenie ich tożsamości, nawet przy skali prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej, nie sprawiało żadnych trudności. Oskarżony przecież wiedział, które z maszyn były przedmiotem wyceny dokonywanej przez rzeczoznawcę P. D.. Decydującym jest jednak argument, iż nawet przy założeniu, że D. D. (1) miał wątpliwości, które z maszyn stanowią własność Banku, nie wskazał na żadną, która by odpowiadała opisowi zawartemu w umowie przewłaszczenia. W tym stanie rzeczy, gdy zważyć, że oskarżony na wielokrotne żądania wydania przedmiotów przewłaszczenia nie odpowiadał trafne

jest ustalenie Sądu Okręgowego, że działał z zamiarem przywłaszczenia tych przedmiotów dając wymownie wyraz postępowania z nimi jak własnymi. Podejmowane przez D. D. (1) starania o renegotjację warunków spłaty kredytu nie poparte konkretnymi działaniami też owego zamiaru przywłaszczenia dowodzą.

Trafne okazały się natomiast zarzuty dotyczące ustaleń przyjętych za podstawę skazania D. D. (1) w pkt VI, VII i VIII części rozstrzygającej wyroku, w szczególności gdy eksponują brak postępowania dowodowego.

Kwestią bezsporną jest, że D. D. (1) był wierzycielem podmiotów wskazanych w pkt VI i VII części rozstrzygającej wyroku jak też nie budziła wątpliwości kwestia jego zobowiązań wobec wierzycieli. Nie kwestionowany jest również fakt utworzenia w dniu 27 maja 2002 roku spółki z o. o. (...) w Ś., sprzedaży na jej rzecz przez oskarżonego nieruchomości w O. przy ul. (...) objętej księgą wieczystą KW (...) za kwotę 310.000zł, przeniesienie w dniu 20 lutego 2003 roku przez oskarżonego własności nieruchomości o powierzchni 4400m² znajdującej się w L. przy ul. (...) na spółkę z o. o. (...), a w dniu 12 marca 2003 roku na rzecz sp. z o. o. (...) nieruchomości o powierzchni 5584m² położonej w M. przy ul. (...). Wątpliwości budzą ustalenia co do przypisanego przez Sąd Okręgowy skutku działania oskarżonego w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzycieli. Sąd Okręgowy nie poczynił wszak ustaleń dotyczących aktywów oskarżonego w dacie wskazanych wyżej czynności prawnych w celu ustalenia, czy istotnie w ich wyniku wierzyciele pozbawieni zostali możliwości zaspokojenia swoich roszczeń. Nie zweryfikował Sąd Okręgowy wyjaśnień D. D. (1), czy stanowiąca przedmiot sprzedaży nieruchomość położona w O. stanowiła współwłasność jego i żony, a pozostałe nieruchomości czy były obciążone hipoteką wyłączając możliwość zaspokojenia wierzycieli wskazanych w wyroku. Nie odniósł się również do wyjaśnień oskarżonego, że dokonywał on częściowych spłat zadłużenia, także po dacie wskazanych wyżej czynności prawnych. Nie przeanalizował Sąd I instancji faktu, że omawiane czynności prawne miały charakter ekwiwalentny (takie ustalenia wynikają z uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że przepis art. 300 § 1 kk nie zawiera znamienia w postaci przeniesienia własności. Mowa jest tam o usunięciu, ukryciu, zbywaniu, darowaniu, niszczeniu, rzeczywistym lub pozornym obciążaniu albo uszkodzaniu składników majątku dłużnika. Sąd orzekający nie skorelował zatem zarzucanej oskarżonemu czynności sprawczej w postaci „przeniesienia własności” z ustawowymi znamionami czynu z art. 300 § 1 kk.

Przypisana oskarżonemu czynność sprzedaży mieści się w pojęciu zbycia. Rzecz jednak w tym, że oskarżony za owo zbycie uzyskał ekwiwalent pieniężny. Sąd Okręgowy nie ustalił, czy ekwiwalent ów trafił do majątku dłużnika, nie umniejszając aktywów, z których wierzyciele mogliby prowadzić egzekucję swoich wierzytelności. Należałoby się głębiej pochylić nad ową ekwiwalentnością świadczenia poprzez zbadanie czy kwota uzyskania ze sprzedaży nieruchomości rzeczywiście odpowiadała jej wartości. W sytuacji bowiem, jeśli dłużnik ze swojego majątku wyzbywa się nieruchomości, ale w jej miejsce otrzymuje rzeczywisty ekwiwalent pieniężny, który może zaspokoić wierzycieli tak jak zbyta nieruchomość, trudno mówić o udaremnieniu czy uszczupleniu zaspokojenia wierzyciela. Zastrzeżenia budzi również ocena prawna zachowań przypisanych oskarżonemu w pkt VI i VII części rozstrzygającej wyroku, a w szczególności to, że te same czynności sprawcze polegające na trzykrotnym rozporządzeniu mieniem stanowią dwa różne czyny zabronione. Co więcej, czynnościom tym, jak wynika z poczynionych ustaleń, towarzyszył ten sam zamiar udaremnienia zaspokojenia wierzycieli, popełnione zostały w tym samym czasie, tj. od kwietnia 2002 do marca 2003 roku. Rozważyć zatem należało przyjęcie jednego przestępstwa, czego Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie uczynił, a zawarte tam wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w tym zakresie jest dalece niewystarczające.

Zasadnie podnosi skarżący niekompletność materiału dowodowego i brak wszechstronnej jego analizy w zakresie skazania za czyn z art. 286 § 1 kk. Znamienne jest, że dowody przeprowadzone przez Sąd dotyczyły jedynie oczywistej i bezspornej kwestii, że firma (...) sp. z o. o. zamówiła dostawy orzechów w firmie, które zostały zrealizowane, zaś za te dostawy firma zamawiająca nie zapłaciła. Bezsporne jest również to, że Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 11 marca 2004 roku wydał wyrok zaoczny zasądzający od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.591,83zł (k. 19870), jak i to, że po jego uprawomocnieniu Komornik Sądowy podjął czynności egzekucyjne, które jednakże nie odniosły skutku, gdyż Komornik nie był w stanie wyegzekwować należności wynikających z treści wyroku (strona 80 uzasadnienia aktu oskarżenia). Sąd, przypisując dokonanie przestępstwa z art. 286 § 1 kk D. D. (1), nie przeprowadzał dowodów w innych

kierunkach, przestając na przyjęciu, że w tym samym czasie, kiedy złożono i zrealizowano zamówienie na orzechy, zamawiająca je firma (...) sp. z o. o. korzystała z zamówień na ten sam komponent do produkcji z innych firm.

Dowody przyjęte przez za podstawę omawianych ustaleń faktycznych potwierdzają jedynie fakt nabycia orzechów i nieuiszczenia za nie zapłaty. Nie każde jednak niewykonanie zobowiązania realizuje znamiona czynu z art. 286 § 1 kk. Przypisując takie przestępstwo należałoby przypisać oskarżonemu z góry powzięty zamiar nie wywiązania się z zobowiązania i wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru zapłaty. Sąd I instancji nie analizował, czy zakup orzechów od innych podmiotów niż firma (...). nie wynikał z konieczności zapewnienia ciągłości spółki w sytuacji, gdy (...) zablokowała możliwość dalszych zakupów z uwagi na brak terminowej zapłaty za wymagalne faktury. W polu rozważań Sądu orzekającego nie znalazło się również to, co wynika choćby z zeznań świadka K. złożonych na rozprawie w dniu 31 marca 2011 roku, że (...) od dłuższego czasu dostarczał firmie (...) bakalie i orzechy na kwotę znacznie przekraczającą wartość aktualnego zadłużenia, tj. 115.000zł i (...) zapłaciła za wszystkie faktury. Spółka (...), która przystąpiła do współpracy z (...). w miejsce (...) także początkowo płaciła za dostarczany towar, płacąc zań więcej niż obecne zadłużenie. To wszystko zdaje się raczej uzasadniać tezę, iż brak zapłaty za ostatnie partie dostaw orzechów był następstwem utraty płynności finansowej spółki, a nie przestępczego zamiaru oskarżonego o jakim mowa w art. 286 § 1 kk.

Powyzsze uchybienia w zakresie przeprowadzenia i oceny dowodów powodowały konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w części co do czynów przypisanych oskarżonemu D. D. (1) w pkt VI, VII i VIII części rozstrzygającej wyroku. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tej części Sąd winien mieć na względzie powyższe uwagi. Zważywszy, że przedmiotem rozpoznania będą czyny kwalifikowane z art. 300 § 1 i § 3 kk, art. 300 § 1 kk i art. 286 § 1 kk właściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy jest sąd rejonowy zgodnie z treścią art. 24 § 1 kpk w zw. z art. 25 § 1 kpk. Właściwość miejscowa z kolei wynika z treści art. 31 § 3 kpk.

W konsekwencji częściowego uchylenia wyroku utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o karze łącznej grzywny. Podzielając co do zasady w tej kwestii argumenty przywołane przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku a także uwzględniając częściowo stanowisko prezentowane w apelacji oskarżyciela publicznego Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu D. D. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności , której wykonanie warunkowo zawiesił oraz karę łączną 700 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100zł.

Szerzej do kwestii kary odniesie się Sąd Apelacyjny przy okazji omawiania apelacji Prokuratora.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego G. Ł..

Podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Rzeczą charakterystyczną dla omawianej apelacji jest to, że obraży art. 4, 7 i 410 kpk skarżący upatruje w odrzuceniu przez Sąd Okręgowy jako niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego G. Ł., nie wykazując jakich to błędów ów Sąd przy ocenie zebranych dowodów miał się dopuścić, w szczególności bez wskazania w jaki to sposób uchybił zasadom prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Tak oto wskazując na brak podstaw do przyjęcia popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 258 § 1 kk skarżący odwołuje się wyłącznie do wyjaśnień G. Ł.. Tymczasem Sąd Okręgowy miał podstawy uznać je za niewiarygodne, konfrontując ów dowód z wyjaśnieniami W. W. (1), R. N., Z. K., A. L., T. P., E. P. (2). Szerzej na temat przypisanego G. Ł. udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej wypowiedział się już Sąd Apelacyjny przy okazji omawiania zarzutów apelacji oskarżonego D. D. (1). W związku z tym powtarzanie tych argumentów, w szczególności dotyczących analizy znamion art. 258 § 1 kk jawi się w tym miejscu jako zbędne.

Chybione są zarzuty odnoszące się do skazania w pkt XVI i XVIII części dyspozytywnej wyroku. Bez znaczenia jest fakt, że kontrolę zatrudnienia osób niepełnosprawnych zleciło Ministerstwo Finansów, skoro takie czynności kontrolne oskarżony przeprowadził, czemu sam nie zaprzecza, na polecenie Naczelnika Urzędu Skarbowego. Rzecz w tym, że kontrole te przeprowadził nierzetelnie stwierdzając nieprawdę w sporządzonych protokołach. Odmiernym wyjaśnieniom oskarżonego jaskrawo przeczą dowody wymienione przy okazji analizy pierwszego zarzutu jego apelacji.

Nie nasuwa zastrzeżeń skazanie G. Ł. za czyn przypisany w pkt XX części rozstrzygającej wyroku. Prawdą jest, że E. P. (2) przyznała, że G. Ł. nie naciskał na nią w szczególny sposób, by podpisała protokół kontroli z dnia 15 lutego 2000 roku. Wydał jej jednak polecenie, które zrealizowała w obawie przed utratą pracy. Takie działanie słusznie zostało ocenione przez Sąd Okręgowy na gruncie podżegania o jakim mowa w art. 18 § 2 kk. Jak trafnie bowiem zauważył Sąd orzekający (strona 144 uzasadnienia) istota podżegania sprowadza się do oddziaływania nakłaniającego na psychikę bezpośredniego wykonawcy w celu skłonienia go do określonego działania lub zaniechania. Nakłanianie może więc przybrać formę prośby, polecenia, a nawet propozycji czy sugestii.

Działanie, które było podstawą orzeczenia w pkt XXI części rozstrzygającej wyroku nie zostało popełnione przez oskarżonego w wyniku błędu, co eliminowałoby przyjęcie zamiaru warunkującego byt przestępstwa skarbowego z art. 76 § 1 kks. Przyjęciu takiego błędu sprzeciwiają się zdecydowanie prawidłowe ustalenia Sądu co do charakteru powiązań oskarżonego z D. D. (1).

Jeśli chodzi zaś o zarzuty co do skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 228 § 1 i § 3 kk to przypomnieć należy, że jego podstawą nie były wyłącznie wyjaśnienia W. W. (1), lecz także wyjaśnienia współoskarżonych i zeznania świadków wskazanych przy omawianiu zarzutów dotyczących przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 1 kk. Do oceny zeznań W. W. (1) odniósł się już Sąd Apelacyjny analizując zarzuty apelacji D. D. (1), oceniając przy tym podane przez niego powody zmiany wyjaśnień. W rezultacie i w tej części przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów nie można uznać za dowolną.

Zarówno art. 65 k.k. obowiązujący do dnia 30 kwietnia 2004 roku, jak i art. 65 § 1 k.k. obowiązujący od dnia 1 maja 2004 roku nakazują wobec sprawców działających w zorganizowanej grupie, albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, stosować przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddawaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Skoro zaś ten ostatni przepis przewiduje wymierzenie kary pozbawienia wolności przewidzianej za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przeto przepis art. 65 § 1 k.k. powoływany być powinien również w podstawie wymiaru kary. Błędnie zatem Sąd Okręgowy wskazał w podstawie wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonemu w punktach XVI i XVIII części rozstrzygającej wyroku art. 65 § 2 kk. Mając jednak na względzie, że obowiązujący w dacie czynów kodeks karny, z uwagi na ówczesne, łagodniejsze zagrożenie karą za czyn z art. 258 § 1 kk oraz brzmienie art. 65 kk, był dla oskarżonego względniejszy, zgodnie z art. 4§ 1 kk, zarówno w podstawie skazania jak i w podstawie wymiaru kary za wskazane czyny należało powołać art. 65 kk.

Wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i grzywny nie rażą surowością. Wręcz przeciwnie, przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw i winy oskarżonego uznać je należy za łagodne, choć nie rażąco łagodne, o czym szerzej będzie mowa przy okazji odniesienia się do apelacji Prokuratora.

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela publicznego.

Prokurator skarżąc wyrok w części dotyczącej o karze wymierzonej G. Ł. kwestionuje wyłącznie orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności. Jak wspomniano już wyżej kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, w okolicznościach sprawy, przy uwzględnieniu argumentów podnoszących tak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jak i w apelacji oskarżyciela publicznego jawi się jako łagodna, ale nie w tak rażącym stopniu, by ingerować w jej wysokość zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk. Już samo porównanie kary wnioskowanej (2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności) i kary orzeczonej (2 lata pozbawienia wolności) wskazuje na brak rażącej dysproporcji między tymi karami, nawet mając na uwadze zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Godzi się podkreślić, że od popełnienia przez oskarżonego przestępstw upłynęło wiele czasu. Oskarżony nie był wcześniej karany, przestrzegał porządku prawnego, poprawnie zachowuje się po dokonaniu przestępstw. Niewątpliwie duże oddziaływanie prewencyjne i wychowawcze miał dość długi pobyt oskarżonego w warunkach izolacji w ramach tymczasowego aresztowania. Nie bez znaczenia jest, że G. Ł. pełni obecnie funkcję rodzica zastępczego dla swojego małoletniego wnuka, ciesząc się pozytywną opinią Sądu Rodzinnego i Kuratora. Bacząc więc na wiek oskarżonego, jego

dotychczasową postawę, pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności wydaje się być dostatecznie uzasadniona.

Podobne okoliczności zdecydowały o nieuwzględnieniu zarzutów Prokuratora w części dotyczącej orzeczenia o karach pozbawienia wolności wymierzonych D. D. (1). Jeśli chodzi o kwestionowany wymiar kary łącznej to sytuacja D. jest zgoła odmienna, ponieważ w zakresie trzech kar jednostkowych podlegających łączeniu zaskarżony wyrok został uchylony. Nie znalazł Sąd Apelacyjny podstaw, by ingerować w karę pozbawienia wolności wymierzoną D. D. (1) za czyn przypisany mu w pkt II części rozstrzygającej wyroku. Oczywiście wysokość wyrządzonej szkody, działanie w ramach grupy przestępczej, kierownicza i wiodąca rola oskarżonego zdecydowanie przemawiały na jego niekorzyść. Okoliczności tych jednak nie stracił z pola widzenia Sąd Okręgowy. Należało jednak również uwzględnić, że prowadzona przez oskarżonego na szeroką skalę działalność gospodarcza, nie miała jedynie na celu popełnianie przestępstw. Wysokość wyłudzonego podatku, choć obiektywnie bardzo wysoka, inaczej przedstawia się w zestawieniu z wysokością obrotów prowadzonych z dużym rozmachem przedsiębiorstw kontrolowanych przez oskarżonego. Od popełnienia przestępstw upłynęło już niespełna 10 lat. Oskarżony aktualnie pracuje, utrzymuje troje dzieci, przestrzega porządku prawnego, nie ma więc podstaw by podważyć przyjętą przez Sąd Okręgowy pozytywną prognozę co do poprawnego zachowania oskarżonego w przyszłości.

Kategorycznie nie można zgodzić się z twierdzeniem Prokuratora, że na niekorzyść oskarżonego przemawia jego postawa w toku procesu, a w szczególności nie przyznanie się do winy „mimo oczywistych dowodów” (strona 28 apelacji). Truizmem będzie przypomnienie, że realizacja uprawnień procesowych, w tym szeroko rozumianego prawa do obrony absolutnie nie może zostać uznana za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary.

Zasadnie jednak zwraca uwagę skarżący na rażącą łagodność orzeczonej grzywny, jeśli zestawić ją z rodzajem i rozmiarem ujemnych następstw przestępstwa, w szczególności z wysokością wyłudzonego podatku. Dolegliwość płynąca z grzywny powinna być tym większa, że warunkowo zawieszono karę pozbawienia wolności. Wysokość ustalonej przez Sąd Apelacyjny stawki dziennej uwzględnia należyście warunki osobiste oskarżonego, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Orzekając karę łączną grzywny w wysokości odpowiadającej wysokości podwyższonej kary jednostkowej Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, zastosował zasadę pełnej absorpcji.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze znajduje oparcie w art.636 § 1 i 2 kpk i art. 8 w zw. z art.2 ust.1 pkt 4 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.